

Dossier

Mike Cormack Director del Department of Film and Media Studies i Membre de l'Institut Stirling Media Research, University of Stirling

■ El reto digital de la televisión pública en el Reino Unido

La televisión digital parece más una amenaza que una salvación para la televisión pública. La necesidad de una televisión pública seguirá existiendo, pero la gran cuestión es cómo financiarla de una forma políticamente aceptable cuando es probable que sólo interese a una minoría.

■ The digital challenge for public television in the United Kingdom

Digital television would seem to be a threat rather than a source of salvation for public television. The need for public television will remain, but the big question is how to finance it in a politically acceptable way when it is probably only of interest to a minority of viewers.

■ Le pari numérique de la télévision publique au Royaume-Uni

La télévision numérique s'apparente davantage à une menace qu'à un sauvetage pour la télévision publique. Le besoin d'une télévision publique continuera à se faire sentir, mais la grande question qui demeure est celle de son financement d'une manière politiquement acceptable alors qu'il est probable qu'elle n'intéresse plus qu'une minorité.

El repte digital de la televisió pública al Regne Unit

La televisió pública al Regne Unit avui

Actualment la televisió del Regne Unit es troba enmig de grans canvis, arran del començament de les emissions de la televisió digital, terrestre i per satèl·lit, a finals de 1998, i de les emissions digitals per cable que començaran aviat. Segons la premsa especialitzada (particularment, el setmanari Broadcast) poques persones de la indústria televisiva tenen alguna idea del camí que seguirà la cursa digital i de la velocitat que prendrà. D'altra banda, Internet segueix el seu ràpid desenvolupament: la ràdio ja hi és present, i es procura, ara, integrar-hi també la televisió. A més d'aquests factors, durant el mes d'abril s'han inaugurat les primeres estacions de televisió local sense cable, i és probable que s'instal·lin entre 20 i 30 emissores fins a finals d'any. A banda dels canvis de la indústria en general, la BBC també comença el seu propi període de canvis. L'actual director general, John Birt (conegut per les grans restriccions econòmiques imposades a l'emissora) deixa la cadena el març del 2000, i el seu substitut es coneixerà el proper estiu. De moment, el Departament d'Estat de Cultura, Comunicació i Esports està revisant el finançament de la BBC, un informe del qual es donarà a conèixer el proper juliol. Així mateix, el Govern ha demostrat fins a quin punt és important la radiodifusió en nomenar, el juliol de 1998, una ministra de Radiodifusió (Janet Anderson), que depèn del ministre de Cultura, Mitjans de comunicació i Esports (Chris Smith). La missió de l'equip que revisa el finançament és estudiar quines altres maneres d'obtenir fons, a part dels cànon, es poden desenvolupar, i examinar l'equilibri entre les activitats comercials de la BBC i la seva missió com a servei públic. L'estudi l'encapçala l'economista Gavyn Davies que argumentava en una publicació que una BBC ben finançada és més important que mai en un entorn multimèdia, digital (Graham and Davies 1997), i que per aquest motiu, un canvi radical en la manera de

finançar-la semblaria ara per ara improbable.

Tanmateix, les pressions es fan notar: les empreses ITV, per exemple, han demanat a l'equip de revisió que el cànon que paguen els usuaris de la BBC sigui per millorar els serveis públics i no per pagar els serveis centrals de l'emissora. Tot això fa que la televisió pública al Regne Unit passi per un mal moment. El paper de la BBC és qüestionat justament ara que tot el sistema de la radiodifusió canvia sense conseqüències previsibles. Per comprendre la raó del que passa, és necessari fer un petit repàs de la història de la radiodifusió al Regne Unit fins a l'actualitat.

La radiodifusió es va desenvolupar a través de tres línies bàsiques: Primer trobem la BBC, de propietat pública, la qual en els seus estatuts estableix clarament que és un servei públic. Després, les empreses comercials tradicionals: la cadena ITV, ara coneguda com Channel 3, el canal minoritari Channel 4 i el Channel 5, instal·lat recentment (el març de 1997), els quals, tot i ser canals privats i finançats per publicitat, són regulats per la normativa sobre els serveis públics. Finalment, trobem les emissores comercials més recents, que no tenen la mateixa missió que els serveis públics –les emissores de satèl·lit i cable dirigides per Rupert Murdoch, la BSkyB–. Això no obstant, el desenvolupament, des de la BBC creada els anys 20, passant per la cadena ITV, creada a mitjans dels 50, fins al llançament de la cadena Sky, no es caracteritza senzillament per uns quants canals que van perdent la seva orientació com a servei públic a mesura que es creen, sinó també pel repte que suposa per a un dels canals veterans la creació d'una nova emissora. Així, per exemple, la BBC va haver de renovar-se els anys 60 per poder competir amb la ITV; els canals terrestres es van renovar els anys 80 per poder competir amb els satèl·lits i ara, de nou, tots han d'assumir un canvi per a poder competir amb les emissores digitals.

La televisió digital al Regne Unit va començar a emetre la tardor de 1998. BBC Digital va començar el setembre amb uns nous canals anomenats BBC Choice, que consisteix, bàsicament, en material ja emès a BBC1 i BBC2, BBC Parliament, dedicada a la informació parlamentària, incloent-hi les informacions sobre els comitès parlamentaris, i el canal informatiu

BBC News 24, que va començar a emetre el novembre de 1997, tot i que prèviament existia per cable i s'emetia també a la BBC1 durant la nit. El juliol de 1999 serà inaugurat un canal educatiu anomenat BBC Knowledge. SkyDigital, per la seva banda, va començar les emissions digitals l'octubre, i ONdigital, companyia que pertany a dues de les cadenes més grans de televisió, Carlton i Granada, va començar el novembre, cedint gratuïtament les seves plataformes digitals terrestres als canals de la BBC i a un segon canal de la ITV (ITV2), així com a les versions digitals dels canals terrestres més antics. A més, era subministradora d'una sèrie de canals de pagament. També serà llançada els propers mesos la SDN, una cadena múltiple posada en marxa per la Welsh Fourth Channel, S4C. Aquesta cadena inclourà una programació en gal·lès i irlandès, cosa que també faran l'emissora Channel 5 i alguns canals de pel·lícules i d'esports de pagament, que es posaran en funcionament amb ONdigital. Per ara, els números indiquen que el nombre de connexions per a la recepció digital terrestre és baix, més baix que les connexions per a la recepció digital per satèl·lit, tot i que els índexs més recents, de principis d'abril, demostren que és superior al que s'esperava. Això no obstant, el seu desenvolupament es troba en una primera fase, i molta gent està esperant que els preus siguin més assequibles. Per a aquest any, s'espera poder disposar al Regne Unit dels aparells de televisió digital integrada, que farien innecessàries les instal·lacions que es requereixen ara. El debat actual se centra en el moment en què es deixarà de transmetre per les televisions analògiques tradicionals. El suggeriment oficial seria l'any 2008, però molts pensen que és massa aviat. L'ITC ha recomanat deu anys més tard, el 2018 com a data més realista. Una estimació recent afirmava que d'aquí cinc anys, aproximadament un 50% de la població tindrà receptors de televisió digital. Dels tres operadors per cable que (segons les fusions recents) posseeixen el 98% de la televisió per cable a Gran Bretanya, dos –Cable & Wireless i NTL/ CableTel– planegen integrar-se al cable digital aquesta primavera, i el tercer –Telewest– una mica més tard.

La BBC, evidentment, es finança sobretot per un

cànon que paguen tots els propietaris de televisors, però cada vegada més durant aquests últims anys ha hagut d'incrementar les activitats comercials, en particular mitjançant la venda dels programes a l'estranger. Aquesta política va començar amb el passat Govern conservador, però ha continuat amb l'actual Govern laborista. En el seu informe anual (Annual Report) més recent, fa una llista dels seus deu objectius corporatius per a 1998-99 que inclou «assegurar la posició del Servei Internacional (World Service) en el context d'una estratègia global de la BBC a la TV, a la ràdio i per Internet (Annual Report, pàg. 51). En el període 1997-98, dels 2.481 milions de lliures esterlines d'ingressos anuals (que no inclouen l'ajuda governamental de 156,5 milions de lliures concedides a la BBC pel Servei Internacional), un 19% provenien d'activitats comercials. El cànon està garantit fins el 2006 (any que s'han de renovar els estatuts de la BBC), però augmenta cada any segons la inflació. La BBC, però, argumenta que el cost de les emissions creix molt més ràpid que la puja general de la inflació. Una quantitat significativa dels ingressos actuals de la BBC són per a l'expansió dels serveis amb les noves tecnologies. La BBC no només va fer una despesa de 18 milions de lliures per al llançament dels serveis digitals, i de 26 milions per crear el seu canal d'informació de 24 hores l'any 1997, sinó que ha desenvolupat un canal subsidiari anomenat BBC Online, que va costar 19 milions de lliures l'exercici 1997-98. BBC Online és responsable del que es diu que serà el portal britànic més extens d'Internet).

Un altre canvi que influeix en la BBC és el procés polític que té lloc a Escòcia i Gal·les. Hi ha un encès debat, especialment a Escòcia, sobre com haurien de reaccionar les emissores davant del traspàs de poders. La BBC, tot i que ha invertit diners extres per cobrir la informació sobre els esdeveniments polítics a Escòcia, es resisteix a qualsevol mena de traspàs de poders dins de la mateixa cadena. Aviat les pressions que vinguin de l'interior d'Escòcia seran de tal magnitud que segurament haurà de cedir en algun punt (val a dir que les enquestes d'opinió revelen que una gran part d'escocesos creuen que l'actual traspàs de poders és el primer pas cap a la independència que es farà realitat en els propers deu anys). La polèmica sobre la

forma com la BBC hauria d'informar sobre el Parlament Escocès és essencialment un debat sobre el paper de la televisió pública en un moment de canvis constitucionals. Així, com que la BBC s'autodefineix en relació amb la nació britànica, i com que aquesta mateixa entitat política s'està redefinint, no és estrany que sorgeixin problemes interns a l'emissora. Aquest debat ha versat especialment sobre la necessitat o no d'un canvi en l'informatiu nacional del vespre, de manera que Escòcia tingui el seu propi programa, diferent del de la resta del país, en lloc del programa informatiu per a tota Gran Bretanya que se segueix en tots els programes informatius regionals. Això implica un problema més general, ja que planteja la relació entre la radiodifusió pública i l'Estat. En una època en què les regions europees i la legislació europea en conjunt qüestionen les tradicionals sobiranes estatals, i en què Internet traspasa les fronteres polítiques, és encara més qüestionable que les televisions públiques tinguin un espai propi en el futur.

El quadre següent mostra les xifres de la BBC en relació als seus competidors més comercials. Són els índexs d'audiència a principis de 1999 (període del 4 de gener al 14 de març de 1999, de la revista Broadcast del 2 d'abril de 1999).

BBC1	28,5%
BBC2	10,7%
ITV (Channel 3)	33,1%
Channel 4	10,2%
Channel 5	4,6%
Altres	12,9%

«Altres» són, majoritàriament, televisions per cable i per satèl·lit. La televisió per satèl·lit és dues vegades i escaig més popular que la televisió per cable.

El paper i l'estructura de la televisió pública a l'era digital

És evident que la televisió pública seguirà tenint el seu paper (és a dir, un paper necessari) en l'era digital. La televisió purament comercial, independentment de tots els canals que contingui, no podrà oferir els serveis que la televisió pública pot realitzar, com, per exemple, un servei informatiu i de temes d'actualitat

els telespectadors del qual tinguin la certesa que no responen a interessos comercials, o una programació infantil o educacional que no es vegi influenciada pels mateixos interessos, o programes per a cultures minoritàries que tinguin una base lingüística o ètnica, o encara una programació per als interessos culturals minoritaris dins de la cultura dominant, com seria un programa sobre art. El problema és trobar una estructura que permeti oferir aquests serveis i que sigui finançada d'una manera acceptable per la majoria de la gent. L'amenaça de la televisió digital radica justament en la qüestió financera. Que els espectadors, fins i tot els que no vulguin pagar per tenir canals addicionals, puguin disposar d'un gran nombre de canals significarà que hi haurà inevitablement una gran fragmentació de l'audiència, i que els canals públics es trobaran perduts dins l'allau d'ofertes. Tot i que la BBC1 mantingui la seva posició de segon canal més popular a Gran Bretanya, els índexs actuals d'audiència es veuran tan reduïts com el nombre de telespectadors escampats per tots els canals de la televisió digital terrestre, sense parlar dels centenars de canals que es podran captar per cable o per satèl·lit. Això significa que la televisió pública, que ha passat de ser l'únic tipus de televisió a ser una televisió forta entre relativament poca oferta televisiva, esdevindrà una entre moltes. Fins i tot el seu paper de proveïdora central de noticiaris es pot veure afectat pels canals especialitzats de notícies. Així doncs, el problema és com mantenir una alta qualitat en la programació per a un públic cada vegada més minoritari (i que canvia contínuament, ja que no es tractarà d'un grup d'espectadors que només veurà televisió pública, sinó que s'espera que molta gent, probablement la majoria en un futur pròxim, veurà alguna vegada la televisió pública, encara que no alhora). La televisió pública, en el seu antic paper de mitjà central de comunicació dins la societat, com a única proveïdora d'una audiència nacional, probablement no tornarà a existir. Sigui com sigui, l'impacte més important de la reducció en els índexs d'audiència recaurà en el suport econòmic de la televisió pública, ja que si la majoria de gent fa servir només ocasionalment la televisió pública i, a més, molts paguen una subscripció per a altres

canals, la resistència a pagar la llicència segurament augmentarà.

L'altre factor que canviarà la situació és que la televisió generalista pot convertir-se en cosa del passat com a conseqüència del neixament de canals especialitzats. De fet, és més fàcil seleccionar la programació d'una cadena múltiple dividida en canals especialitzats que d'un canal generalista. Això vol dir que els telespectadors, més que tenir una cadena com la BBC1, en què l'entreteniment es barreja amb els programes de servei públic, preferiran que les categories estiguin separades per poder seleccionar fàcilment la programació (la BBC, amb el seu canal especialitzat en informatius, demostra que va per aquest camí). El futur de la televisió digital amb múltiples canals necessitarà separar la programació per categories per evitar que els telespectadors es perdin en mig de tota l'oferta de programes. Així doncs, si els programes de servei públic han de sobreviure, ho hauran de fer en els seus canals especialitzats, i no barrejats amb altres programes en una televisió generalista.

Pel que fa a la BBC, és evident que espera mantenir el seu paper tradicional en l'era digital. En l'Annual Report de 1997-98 (publicat l'agost de 1998) establia que «la BBC està decidida a fer que els que paguen el cànon puguin gaudir de tots els beneficis de les noves tecnologies que ofereix la radiodifusió pública a l'era digital» (pàg. 14), i precisa que un dels seus deu objectius és «potenciar al màxim el poder de creativitat i eficiència de la producció digital» (pàg. 51). Així, la BBC considera que globalment el seu paper continua sent el mateix. Un llibre publicat recentment, (Public purposes in Broadcasting: Funding the BBC, patrocinat per la BBC), conté una sèrie d'escrits d'alguns economistes (tots clarament favorables a l'actual Govern laborista) que argumenten de manera vehement a favor de l'actual format de la BBC, encara que s'incrementi el cànon. Els arguments són variats, però la majoria considera que la societat té necessitat d'uns serveis que només pot oferir la televisió pública, i que només una àmplia organització basada en els cànon, com és la BBC, pot atorgar-los adequadament. Els autors també argumenten que, en l'era digital, el paper de la BBC és encara més important. El problema

d'aquest plantejament és que, de fet, no profunditza en el problema del finançament, quan sembla que en el futur hi hauria una certa resistència a continuar amb el cànon en el seu nivell actual o a augmentar-lo. És cert que, en aquests moments, ja hi ha una certa oposició al cànon (que costa en l'actualitat unes 100 lliures l'any), però això passa ara que el nivell d'audiència dels dos canals de la BBC és d'un 40% i que la BBC fa encara el paper d'emissora nacional. Serà quan aquests factors canviïn que la resistència al cànon augmentarà ràpidament, i farà molt més difícil defensar-ne l'estatus quo.

Tot això dificulta l'adopció d'una estructura adient. Si la BBC intenta competir amb altres canals, és probable que perdi, ja que serà considerada senzillament com un altre canal d'entreteniment. És el que, de fet, comença a passar ara. Els autors de *Public Purposes in Broadcasting* escriuen sobre la BBC com si tot el seu contingut estigués marcat pel seu compromís com a servei públic, tot i que una ràpida mirada als horaris de la programació demostra que el que s'emet a la BBC1 és simplement entreteniment. L'agenda setmanal inclou telenovel·les, sèries còmiques, concursos, esport, programes sobre estils de vida i pel·lícules. D'altra banda, si la BBC intenta trobar un nou paper, aleshores ha de créixer. Un nou paper implicaria abandonar la idea de ser una veu nacional i esdevenir una televisió creadora de programes de qualitat que pugui, fins i tot, proveir d'altres canals. Això no obstant, el paper de la BBC no s'ha de confondre amb el paper de la televisió pública en general. Un paper més limitat per a la televisió pública seria el de proveïdora de bons serveis informatius, documentals i reportatges sobre temes actuals, d'interessos minoritaris (culturals i lingüístics), de reportatges polítics (com per exemple transmissions en directe des del Parlament) i de programacions sobre art (incloent-hi el teatre de qualitat). La televisió pública pot ser conservada, tot i que s'ha de tractar separatament de la qüestió de la supervivència d'organitzacions específiques, com la BBC. A Gran Bretanya aquests temes són massa sovint tractats com si fossin el mateix.

Una manera d'avançar és el següent. El compromís de ser una emissora amb finalitat de servei públic

podria ser rellevat de la BBC i atorgat a una organització responsable d'un grup de canals digitals. Aquesta organització encarregaria després la programació a uns proveïdors (indubtablement, la BBC seria en qualsevol cas una de les majors proveïdores). Aquest model implicaria que la BBC esdevingués una organització privada i, segurament, que es dividís. La radiodifusió pública estaria finançada per un cànon, però aquest seria molt reduït, ja que la producció encarregada seria més petita del que fa actualment la BBC (no inclouria els programes populars en general). També estaria permesa la publicitat. Efectivament, el cànon es faria servir per a finançar l'emissió de veritables programes de servei públic i no la sèrie de programes d'entreteniment popular que la BBC emet actualment.

Aquest model planteja un problema: l'efecte que provocarien uns ingressos per publicitat en tot el sistema de radiodifusió. L'any 1985 l'informe Peacock deia que si la BBC havia de fer servir publicitat, aleshores la competència faria que els índexs de publicitat baixessin, fent que algunes companyies de la ITV esdevinguessin poc rendibles i deixant-ne d'altres gaire bé sense recursos. Actualment, però, la situació és ben diferent. L'any 1985 només hi havia una companyia de televisió comercial (en aquell temps les companyies regionals de la ITV venien espais de publicitat a Channel 4). Avui, Channel 4 ven la seva pròpia publicitat, s'ha incorporat Channel 5, i alguns dels nous canals digitals emeten publicitat. I no només això, sinó que les diverses fusions entre les empreses regionals d'ITV han fet que ja no siguin tan vulnerables com ho eren abans. Un altre argument és que els ingressos d'uns cànons més barats serien compensats en el sistema de radiodifusió per mitjà d'una televisió de pagament.

Un argument en contra seria que tot això afectaria fatalment la capacitat de la BBC de produir programes de qualitat per passar a ser una organització comercial que produeix una programació rendible degut a les pressions financeres. Tanmateix qualsevol mena de crítica ha de ser capaç d'oferir alternatives al la seu finançament, ja que la BBC ha de poder sobreviure a la inevitable pèrdua d'audiència. És difícil visualitzar una altra possibilitat que no porti la BBC a la competència

comercial. Competència que, de totes maneres, ja ha començat, perquè la BBC Worldwide, a través dels seus llibres i publicacions, ha desenvolupat una branca comercial molt forta. Una de les teories de Public Purposes in Broadcasting defensa la comercialitat de la BBC dient que és, senzillament, una manera més eficient d'utilitzar el cànon, d'obtenir el màxim benefici per destinar-lo a una inversió pública (Currie & Siner a Graham 1999). Tanmateix, altres són més prudents. Peter Goodwin, veient la influència que la venda de programes pot tenir en la seva realització, comentava que «hi hauria una clara possibilitat que la cua comercial (sobretot internacional) de la BBC aviat comencés a remoure el desastrós servei públic (principalment d'àmbit domèstic)» (Goodwin 1998, pàg. 138). D'altra banda, la BBC ha tingut sempre cura (almenys des dels anys 60) de tenir una gran audiència per a justificar el cànon. Ha emès molts programes de llarga durada que no tenien una clara relació amb la seva finalitat de servei públic, i, evidentment, també ha emès esdeveniments esportius que acostumen a mostrar publicitat des dels mateixos llocs dels events. Si es creés una organització administrativa separada per a la radiodifusió pública, aquesta influència comercial s'allunyaria de la programació pública.

La regulació de la radiodifusió

Tot això es relaciona amb el tema de la regulació de la radiodifusió. Actualment, la televisió britànica està regulada de diverses maneres. La Independent Television Commission (Comissió Independent de la Televisió) és l'òrgan més important de regulació de tota la televisió, deixant de banda els canals de la BBC, i s'encarrega des de la concessió de franquícies fins a les sancions i la no renovació. També té altres poders, com es va demostrar recentment, quan una de les empreses d'ITV –Carlton– fou multada amb 2 milions de lliures per incloure escenes falses en un documental. D'altra banda, la BBC és responsabilitat directa del Parlament britànic a través de la seva Junta Directiva. També hi ha la Broadcasting Standards Commission (Comissió Normalitzadora de la Radiodifusió) que tracta qüestions sobre bon gust i decència i les reclamacions dels espectadors quant

a privacitat o representacions fraudulentament. Tot i que va ser creada per mitjà d'una llei parlamentària, no té gaire poder, pot publicar informes i ordenar als radiodifusors més rellevants de publicar-los però no pot disposar d'altres sancions legals.

La lògica del model proposat anteriorment és que la BBC (o almenys la seva branca televisiva) estaria arcerada sota la ITC (Independent Television Commission) i unificaria, d'aquesta manera, la regulació sobre la televisió. La mateixa ITC seria responsabilitat del govern. Una autoritat pública que regulés la radiodifusió treballaria conjuntament amb la ITC però seria directament responsabilitat del Parlament; això permetria que no es barreassin les empreses comercials regulades per la ITC. Aquest model podria ser adoptat per molts països europeus en què les emissores públiques són finançades per una barreja entre publicitat i cànon. Permetria també clarificar la diferència entre activitats comercials i aquelles que tenen un objectiu públic més ample.

Debats actuals sobre la televisió pública a Gran Bretanya

La majoria dels debats sobre la televisió pública a Gran Bretanya en l'actualitat plantegen el problema de la pressió per aconseguir més audiència. Hi ha hagut casos de falsos documentals i falsos convidats a concursos, hi ha hagut més programes que els habituals sobre sexe, que en general pretenen tenir un caire documental, però que són d'un estil més aviat morbós. S'ha abusat de les realitzacions barates d'estil "documentals-telenovel·les", en els quals un equip del documental busca gent que treballi en institucions particulars i a partir d'això creen una sèrie setmanal. Un exemple seria la sèrie "Airport" que tractava sobre el personal que treballa a l'aeroport de Heathrow. Tot i ser populars, aquests programes han estat criticats per ser simplement uns substituïts barats de les obres de ficció. Altres qüestions han sorgit en relació a les informacions polítiques, sobretot –com ho he dit abans– respecte del traspàs de poders a Escòcia i Gal·les. Fa poc Channel 3 va canviar els seus programes de notícies de les 10 de la nit a les 11, malgrat les queixes dels polítics. La raó del canvi era comercial, ja que així Channel 3 podia emetre

pel·lícules senceres de 9 a 11 de la nit i captar un major nombre de telespectadors. Altres canals intenten animar els seus noticiaris. Al mateix temps tots intenten fer el que s'anomena "dumbing-down" que vol dir fer programes més simples i més fàcils d'entendre, que només requereixen un petit esforç per part de l'audiència. Tots aquests temes es redueixen a la qüestió sobre el paper de la televisió, i malgrat que en molts casos els canals comercials han estat l'objectiu principal de les crítiques, la BBC també n'ha rebut per l'increment de les seves activitats comercials. La lluita per l'audiència s'ha intensificat perquè les empreses intenten obtenir una posició més avantatjosa ara que comença la revolució digital. Com que l'audiència es fragmenta, suposem que la lluita es veurà incrementada. Tant la televisió pública com els canals purament comercials es veuran implicats.

Conclusió

De moment, sembla que la televisió digital és més una amenaça que una salvació per a la televisió pública, malgrat les ànsies de la BBC per començar les seves emissions digitals. El cànon, a mesura que

la gent faci servir la varietat de l'opció digital, serà més impopular i menys defensable. És impossible que la BBC conservi el seu estatus, i és difícil pensar que això no afecti els seus ingressos. La resposta no és argumentar que tot i que la situació canvia, el finançament de la BBC hauria de seguir igual, sinó, més aviat, trobar camins per a assegurar que segueixi existint algun tipus de televisió pública, malgrat el gran canvi que té lloc a l'entorn dels mitjans de comunicació. La necessitat d'una televisió pública seguirà existint. La gran qüestió és com finançar-la d'una manera políticament acceptable, i això suposa acceptar que probablement només interessi a una minoria. **M.C.**

Bibliografia:

- BBC (1998) Annual Report and Accounts, 97-97. Londre: BBC
- Goodwin, P (1998) Television Under the Tories: Broadcasting Policy 1979-1997 .Londres: BFI
- Graham, A & G. Davies (1997) Broadcasting, Society and Policy in the Multimedia Age. Londres: John Libbery Society
- Graham, A. et al. (1999) Public Purposes in Broadcasting: Funding the BBC. Luton: University of Luton Press